

Номаҳои Мансури Ҳошимии Хуросонӣ

Пойгоҳи иттилоърасонии дафтари ҳифз ва наشري осори
Мансури Ҳошимии Хуросонӣ ҳафизахулоқ таъоло

**Номае аз он хазрат дар тавсифи адолат ва даъват ба сӯй итрат
ва аҳли байти Паёмбар салаллоху алайҳи ва олиҳи ва саллам**

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Сипос мигузoram Парвардигореро ки чуз ӯ Парвардигоре нест; Додгаре ки ситам намекунад ва тавоное ки нотавон намегардад ва доное ки беҳабар намемонад ва бедоре ки ба хоб намеравад ва зиндае ки намемирад; Худое ки ба зоти худ сутуда аст ва аз ҳар кистӣ ва кажӣ пироста; Худое ки ба зоти худ қоим аст ва дар қавами худ доим; Худое ки дар авҷи зухур пинҳон аст ва дар пушти ҳазор парда намоён; Худое ки заминро осмон ва ҳар чи миёни он ду астро дар шаш рӯз биёфарид то далиле бошад бар рубубияти ӯ; Худое ки фариштагонро бо раҳмат ва қудрати хеш биёфарид ва дар ситорагон ва сайёрот ҷой дод то ӯро биситоянд ва хидмат кунанд; Худое ки инсонро бо ҳикмат ва қудрати хеш биёфарид ва ӯро бар бисёрӣ аз офаридагони хеш бартарӣ дод то ӯро бишносад ва парастид кунад. Пас ӯро дар биҳишти хеш маскан дод ва аз ҳар неъмате бархурдор намуд, то он гоҳ ки ӯ бартарӣ ҷуст ва нофармон гардид, пас ӯро ба заминӣ ноҳамвор табъид кард то қадри биҳишро бидонад ва фармонбардориро биёмӯзад ва аз ӯ аҳд гирифт ки ҳаргоҳ ҳидояте аз ҷониби Вай барои ӯ омад, аз он пайравӣ кунад то андӯх ва ҳаросе барои ӯ набошад ва гумроҳу бадбахт нашавад; Чунонки фармудааст: ﴿قُلْنَا اهْبِطُوا مِنْهَا جَمِيعًا فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنِ تَّبِعْ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾ [Бақара/ 38]; <<Гуфтем ҳамагӣ аз он (биҳишт) фуруд оид, пас ҳаргоҳ аз ҷониби Ман барои шумо ҳидояте омад, пас ҳар кас аз ҳидояти Ман пайравӣ кунад на тарсе бар ӯ хоҳад буд ва на андӯхе>> Ва фармуд: ﴿فَإِنَّمَا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقَى﴾ [Тоҳо/ 123]; <<Пас ҳаргоҳ аз ҷониби Ман барои шумо ҳидояте омад, пас ҳар кас ҳидояти Маро пайравӣ кунад на гумроҳ мешавад ва на бадбахт>> Ва ин аҳд, калиде буд ки Худованд ба инсон бахшид то ба василаи он дарҳои бастаи растгорино бигушояд ва ба сӯй ҷойгоҳи нахустини хеш боз ояд. Сипас дар ин замини ноҳамвор, модарон зойиданд ва фарзандон болиданд ва наслҳо аз пайи наслҳо харомиданд ва мардумон фузунӣ ёфтанд ва дар кӯҳҳо ва биёбонҳо ва ҷангалҳо ва дарёҳо пароканда гардиданд ва ба тадриҷ дар гузори замин, пешинаи хешро аз ёд бурданд ва офаридагори хешро гум карданд ва пайванди хешро ноида гирифтанд ва бархӣ душманони бархӣ дигар шуданд; Чунонки Худованд аз пеш хабар дода ва

фармуда буд: ﴿قَالَ اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ﴾ [Аъроф/ 24]; <<Гуфт (аз бихишт) фуруд ојед! Бархӣ аз шумо барои бархӣ дигар душман хоҳед буд ва барои шумо дар замин қароғоҳе ва баҳрае муваққат аст>>, вале онон баҳраи хеш дар заминро ҷовидон пиндоштанд ва гумон бурданд ки ба сӯй Парвардигорашон боз намегарданд. Пас бархӣ бар бархӣ дигар бартарӣ чустанд ва бархӣ бар бархӣ дигар ситам карданд, то он гоҳ ки дарё ва хушкӣ аз табоҳии онон оканда шуд; Чунонки Худованд фармудааст: ﴿ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ﴾ [Рум/ 41]; <<Табоҳӣ дар хушкӣ ва дарё падида омад ба сабаби чизе ки дастҳои мардум фаро овард>>; Зеро бархӣ аз онон бархӣ дигарро ба қатл расонданд ва бархӣ аз онон бархӣ дигарро ба бардағӣ гирифтанд ва бархӣ аз онон бархӣ дигарро аз замин ронданд ва бархӣ аз онон бархӣ дигарро чаповул карданд ва бадин сон, замин аз зулм ва ҷаври онон оканда шуд. Дар ин ҳангом, Худованд аз миёни онон Паёмбаронеро баргузид ва бо нишонаҳои рӯшан ба сӯй онон фиристод ва ба ҳамроҳашон китоб ва мизон нозил кард, то мардум аз ситам дасти бардоранд ва ба адолат бархезанд; Чунонки фармудааст: ﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ﴾ [Ҳадид/ 25]; <<Ҳароина фиристодагони Хешро бо нишонаҳои рӯшан фиристодем ва ба ҳамроҳи онон китоб ва мизон нозил кардем то мардумон ба адолат бархезанд>> Ва ин, ҳадаф аз беъсати Паёмбарон буд; Зеро Худованд, худ одил буд ва ҷаҳонро бар пояи адолат офарид ва хуш дошт ки адолат дар он бар қарор бошад; Чунонки фармудааст: ﴿وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيزَانَ ۖ أَلَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ ۚ وَأَقِيمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ﴾ [Арраҳман/ 7-9]; <<Осмонро барафрошт ва мизон қарор дод; То шумо низ бар мизон наҷфзойед; Ва бо адолат бисанҷед ва аз мизон наҷоҳед>>. Пас Паёмбаронро фиристод то бо зулм даромезанд ва ба адолат барангезанд ва оҳанро фиристод то онро дар даст гиранд ва бо касоне ки мекушанд адолат дар ҷаҳон набошад, биситезанд; Чунонки фармудааст: ﴿وَأَنزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ﴾ [Ҳадид/ 25]; Ҷарқои ҷаҳон бар пояи адолат офарида шудааст ва ҷуз адолат сомон намепазирад. Ҳароина зулм ҷаҳонро нобуд мекунад ва низоҳми офаринширо бар ҳам мезанад ва заминро ба табоҳӣ мекашонанд ва ҳаргиз Худованд онро бар ҷаҳониён нахостааст; Чунонки фармудааст: ﴿وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعَالَمِينَ﴾ [Оли Имрон/ 108]; <<Худованд ҳаргиз золимеро барои ҷаҳониён нахостааст>>. Ё аз рӯзи нахуст барои ҳар чизе <<Қадре>> қарор додааст ва <<Ҷойи>> мутаносиб бо қадри ӯ, то дар он қарор бигирад ва аз он берун

наравад ки фасод пеш меоварад; Чунонки фармудааст: **﴿قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا﴾** [Талок/ 3]; <<Худованд барои ҳар чизе қадре қарор додааст>> Ва фармудааст: **﴿وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ قَدْرَهُ تَقْدِيرًا﴾** [Фурқон/ 2]; <<Ва ҳар чизеро офарид ва барои он қадреро муқаддар фармуд>> Ва фармудааст: **﴿إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ﴾** [Қамар/ 49]; <<Мо ҳар чизеро ба қадре офаридем>> Ва қадри ҳар чиз истеъдоде аст ки барои он қарор додааст ва бо ин васф, ади он аст ки ҳар чиз қадри худро бидонад ва дар ҷойе ки Худованд барои ӯ қарор додааст қарор гирад ва зулм он аст ки чизе қадри худро надоданд ва аз ҷойи худ берун ояд ва ҷойи дигаре ки Худованд барои ӯ қарор надодастро бигирад ва фасод фарзанд зулм аст. Бадин сон, Худованд Паёмбарони худро нафистод магар барои он ки қадрҳои мардумро ба ёдашон оваранд то мардум қадри хешро бишносанд ва ҷойи хешро пайдо кунанд ва дар ҷойе ки Худованд барои ҳар як аз онон қарор додааст қарор гиранд ва аз ҷойи хеш берун наёянд ва ҷойи дигарон ки ба қадри онон нестро нагиранд ва бо ин қор, ба якдигар зул накунад ва дар замин фасод наянғезанд. Пас Паёмбарон ба изни Худованд мардумро бо қадрҳои онон буд, ошно сохтанд ва ононро ба сӯи адолат фаро хонанд ва аз зулм боз доштанд то ҷоҳои худро дар рӯи замин пур кунанд ва бархӣ ҷойи бархӣ дигарро нагиранд ва истеъдодҳои худро ба фаъолият расонанд ва бархӣ монети ба фаъолияти расидани истеъдодҳои бархӣ дағдар наставанд, то бадин сон ҳамагӣ ба қамол хеш даст ёбанд ва ҷаҳон аз адолат анбошта гардад, пас аз он онки аз зулм анбошта гардидааст. Пас Паёмбарон яке аз пайи дигарӣ, бо ҳидоят ва нишонаҳои рӯшан омаданд ва бо ҳар уммате ба забони ӯ суҳан гуфтанд ва дар ҷаҳон гӯшаи ин замини паҳновар, аз кӯҳу биёбон ва ҷангалу дарё, нидои <<Адолат>> сар доданд ва ба забонҳо ва дастҳои худ бо <<Зулм>> дар омехтанд, аммо бештари мардумон ки аҳди Худованд дар рӯи табиқро аз ёд бурда ва қалиди растгориро гум карда буданд, ононро тақзиб намуданд ва даъваташонро иҷобат накарданд; Ҷароки қадри хешро наметонистанд ва ба ҷойгоҳи хеш қонеъ набуданд ва бархӣ бар бархӣ дигар бартарӣ мечустанд ва бо зулм ва фасод маънус буданд ва аз бузургонашон дар замин пайравӣ мекарданд ва бузургонашон дар замин мекушиданд то Паёмбаронро аз рӯи он бардоранд; Зеро метонистанд ки худ дар ҷойи дигарон нишастанд ва агар таслими адолат гарданд, бояд аз ҷойе ки дар он нишастанд бархезанд ва бузургиро ба қасоне вогузоранд ки

Худованд ононро бузург доштааст; Касоне ки дар замин кӯчак шумурда шудаанд ва аз дасти инон ситам дидаанд! Пас ҳеч Паёмбаре аз ҷониби Худо наёмад, магар онки бузургони мардум ўро инкор карданд ва дар баробараш истоданд то пеш наёянд; Чунонки фармудааст: ﴿وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّنْ نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ﴾ [Сабоъ/ 34]; <<Ҳеч бимдихандаеро дар сарзамине нафистодем магар онки бузургонаш гуфтанд: Мо ба чизе ки барои он фистода шудаед кофирем>> Ва ба Худо савганд чизе ки бимдихандагон барои он фистода шуда буданд <<Адолат>> буд ки бузургони сарзаминҳо онро бар наметобиданд; Чароки адолат ҳамвора ба зиёни мустакбирон ва ба суди мустаъзафон буда ва онҳоро пойин ва инҳоро боло кашидааст! Пас онҳо, бархеро сар буриданд ва бархеро сӯзонданд ва бархеро назди шерони гурусна афканданд ва бархеро аз кӯхи баланд партоб карданд ва бархеро аз замин ронданд ва инҳо ҳама барои он буд ки адолатро бар наметобиданд ва аз барқарории он ҳаросон буданд! То ҷоёе ки Нӯҳӣ Паёмбар алайҳи салом нӯҳсаду панҷоҳ сол фаро хонд ва танҳо ҳаштод тан ўро иҷобат карданд ки ҳашт тан аз онон хонаводаи ў буданд ва рӯй доди ки банӣ исроъил дар як шаб то баромадани офтоб, ҳафтод Пайғамбари покро куштанд ва сипас ба сари касбу кори худ омаданд ва хурмофуруш фарёд мезад: Хурмо! Хурмо! Ва ин гуна Паёмбарон аз пайи Паёмбарон омаданд ва мардумро ба сӯй адолат фаро хонданд ва такзиб шуданд ва ситам диданд, то онҳо ки навбат ба Муҳаммад саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам вопасин Паёмбар ва вориси Паёмбарони гузашта расид. Худованд ўро дар замоне фистод ки муддатҳо буд Паёмбаре наёмада ва ваҳйе нозил нагашта буд; Кутоби осмонӣ таҳриф ва суннатҳои неку дигаргун гардида буд; Роҳҳои растгорӣ пинҳон ва парчамҳои ҳидоят сарнагун шуда буд; Мардум бутҳоро мепарастиданд ва дар торикиҳои авҳому хурофот саргашта буданд; Дар ҷоҳилият мезистанд ва дар ҷоҳилияти мемураданд; Қадри хешро намедонистанд ва ба якдигар ситам мекарданд. Дар чунин ҳангомеи сахмгине, Худованд Паёмбари хешро баргузид ва китоби хешро бар ў нозил фармуд. Ў низ ба бойистагӣ, расолати Парвардигорашро адо намуд ва ба шойистагӣ, дар ин роҳ шикебойи варзид; Паёми адолатро ки ба ў супурда шуда буд, иблаг кард ва иҷрои адолатро ки ба ў фармон дода буд, дар пеш гирифт; Чунонки фармудааст: ﴿قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ﴾ [Аъроф/ 29]; <<Бигӯ Парвардигорам ба адолат фармон додааст>> Ва фармудааст: ﴿وَأَمَرْتُ لَأَعْدِلَ بَيْنَكُمُ﴾ [Шӯро/ 15]; <<Ва фармон дода шудаам ки адолатро миёни шумо

ичро кунам>>. Пас ба сӯй адолат даъват кард ва барои иҷори он дар миёни мардум кӯшид, аммо кофирони Макка даъвати ӯро иҷобат накарданд ва мунофиқони Мадина саъйи ӯро зойеъ намуданд, то онки Худованд чавори хешро барои ӯ писандид ва руҳи покашро ба сӯй худ боло бурд ва ба арвоҳи Паёмбароне ки пеш аз ӯ буданд мулҳақ фармуд; **﴿إِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ﴾**. Ҳароина ин поёни силсилаи Паёмбарӣ ва баста шудани дарвозаҳои ваҳй буд, аммо суннати табдилнопазири Худованд бар ин қорӣ шуда буд ки замини худро як рӯз бидуни халифае дар он боқӣ нагзорад ки адолатро дар он мумкин созад; Чунонки фармудааст: **﴿إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً﴾** [Бақара/ 30]; <<Ҳароина Ман дар замин халифаеро қарор диҳандаам>>! Пас Паёмбарашро аз миёни мардум набурд то онгоҳ ки касеро барои пас аз ӯ гумошт ва мардумро аз қадр ва ҷойи онон огоҳ сохт то шохиси адолат ва мучрии он пас аз ӯ бошад ва то қори ӯро комил кунанд ва саъйи ӯро ба натиҷа расонанд ва онон ҳамон итроти ӯ аҳли байташ буданд ки аз иродаи худ ба татҳиришон хабар дода ва маваддаташонро бар бандагони худ фарз намуда ва дар бораи он фармудааст: **﴿إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا﴾** [Аҳзоб/ 33]; <<Чуз ин нест ки Худованд ирода дорад то ҳар гуна олоӣро аз шумо аҳли байти бизудояд ва шуморо қомилан покиза гардонад>> Ва фармудааст: **﴿قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ﴾** [Шӯро/ 23]; <<Бигӯ ман аз шумо музде намеҳоям магар маваддат ба наздиконамро>>, дар ҳоле ки фармудааст: **﴿قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ﴾** [Анъом/ 90]; <<Бигӯ ман аз шумо музде намеҳоям, он чуз мояи тазаккуре барои ҷаҳониён нест>> Ва фармудааст: **﴿قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِلَّا مَنْ شَاءَ أَنْ يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا﴾** [Фурқон/ 57]; <<Бигӯ ман аз шумо музде намеҳоям, магар инки касе бихоҳад ба сӯй Парвардигораш роҳе бигирад>>! Пас маваддати ононро мояи тазаккуре барои ҷаҳониён ва роҳе ба сӯй хеш сохта ва покизагии онон аз ҳар олоӣшро пуштигонае барои он қарор додааст то бандагонашро пас аз Паёмбараш биёзмояд, чунонки пеш аз ӯ озмуд, то бидонад ки чи қасоне аз онон фармони ӯро мебаранд ва чи қасоне аз онон нофармонанд, дар ҳоле ки ҳар қас фармони ӯро бибарад ба суди ҳудаш аст; Чунонки фармудааст: **﴿قُلْ مَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ﴾** [Сабаъ/ 47]; <<Бигӯ музде ки ман аз шумо хостам барои ҳудатон аст>>! Ҳароина ҳулафои Худованд дар замин қасоне ҳастанд ки ба қадри ҳар чиз дар он ва ҷояш ҳидоят шуда ва аз ҳар зулме покиза гардидаанд, то ҳар чиз дар онро ба пуштигонаи покизагияшон, дар ҷойе ки Худованд барои он қарор додааст қарор диҳанд, то бадин сон адолат варзанд ва зулмро аз

миён бардоранд; Чунонки Худованд фармудааст: ﴿وَمِمَّنْ خَلَقْنَا أُمَّةً يَهْدُونَ﴾ [Аъроф/ 181]; <<Ва аз касоне ки офаридаем шуморе ҳастанд ки ба ҳақ ҳидоят мекунанд ва бо он адолат меварзанд>> Ва онон ҳамон итрати Паёмбар аҳли байташ ҳастанд ки мардумро аз қадри онон огоҳ сохта ва ба ҷояшон далолат намуда ва пеш аз маргаш дар бораяшон фармудааст: «أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي أُوشِكُ أَنْ أُدْعَى فَأُجِيبُ وَإِنِّي مَسْئُولٌ وَأَنْتُمْ مَسْئُولُونَ فَإِنِّي تَارِكٌ فِيكُمْ خَلِيفَتَيْنِ كِتَابَ اللَّهِ وَعِزَّتِي أَهْلَ بَيْتِي إِنْ تَمَسَّكْتُمْ بِهِمَا لَنْ تَضِلُّوا بَعْدِي فَانْظُرُوا كَيْفَ تَخْلُقُونِي فِيهِمَا وَإِنَّهُمَا لَنْ يَفْتَرِقَا حَتَّى يَرِدَا عَلَيَّ الْخَوْضَ نَبَأُنِي بِذَلِكَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ» <<Эй мардум! Ман наздик шудааст ки фаро хонда шавам пас иҷобат кунам, дар ҳоле ки ман масъулам ва шумо низ масъул ҳастед; Пас ман дар миёни шумо ду халифа боқӣ мегузорам: Китоби Худо ва итратам аҳли байтам, ҳаргоҳ ба он ду тамассук ҷӯед ҳаргиз пас аз ман гумроҳ нахоҳед шуд, пас бингаред ки пас аз ман бо он ду чи мекунед ва он ду ҳаргиз аз ҳам ҷудо намешаванд то он гоҳ ки назди ҳавз бар ман ворид шаванд, Бориқбини огоҳ манро аз ин хабар додааст>>! Аммо эй дариг ки ба сӯйи Худованд фаро хонда шуд ва иҷобат кард, бештари онон ба он ду тамассук начустанд; Чароки пиндоштанд китоби Худованд барои онон кофӣ аст ва ононро ба итрат ва аҳли байти Паёмбараш ҳоҷате нест! Пас қадри итрат ва аҳли байти ӯро аз ёд бурданд ва ҷойи ононро гирифтанд ва инчо буд ки гумроҳии уммат оғоз шуд ва сели бадбахтияшон ба роҳ афтод! Оё Худованд дар китоби худ, бо онон аҳд накарда буд ки аз ҳидояти ӯ пайравӣ кунанд то бадбахт нашаванд?! Ва Паёмбараш дар суннати худ, бо онон аҳд накарда буд ки китоби Худо ва итрат ва аҳли байташ дар омеазанд, то гумроҳ нагарданд?! Пас чи шуд ки аҳди Худоро аз ёд бурданд ва аҳди Паёмбарашро зерӣ по намуданд?! Ҳароина бегумон онон хатокорон буданд. Пас аз он буд ки ин уммат, монанди галлаи саргардоне шуд ки ҷӯпони хешро аз даст дода бошад ва гургон надонанд ки аз кадомин сӯи он, даридан оғоз карданд! Мардум дар торикӣ фуру рафтанд ва даста даста аз дин баргаштанд. Суннатҳои фаромӯш шуданд ва бидъатҳои табоҳкунанда рух намуданд. Исломи ҷавон, чунон ҷомаи чармине ки ворона бар тан намоянд божгун гардид, то онҷо ки мардум ба ҷоҳилияти нахустини хеш бозгаштанд ва шеваҳои мурдаи ҷоҳилро зинда карданд. Ҳасанро ба сулҳ водоштанд ва Ҳусейнро ба ҷанг ва фарзандони поки Ҳусейн ки ба адолат фармон медодандро яке пас аз дигарӣ мактул сохтанд ва ба ҷойи онон касонро баргумоштанд ки баҳрае аз қадри онон надоштанд; Чунонки гӯйи сухани Худовандро нашунида буданд

ки фармудааст: **﴿إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيَّ بِغَيْرِ حَقٍّ وَيَقْتُلُونَ الَّذِينَ يَأْمُرُونَ بِالْقِسْطِ مِنْ النَّاسِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ۖ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ﴾** [Оли Имрон/ 21 ва 22]; <<Ҳароина касоне ки ба нишонаҳои Худованд кофир мешаванд ва Паёмбаронро бе ҳеҷ ҳаққе мекушанд, ва касоне аз мардум ки ба адолат фармон медиҳандро мекушанд, ба азобӣ дарднок башораташон деҳ; Онон касоне ҳастанд ки аъмолашон дар дунё ва охират нобуд шуд ва барояшон ҳеҷ ёрӣ кунандае нест>>. Сипас паёмади ин хирасарӣ он шуд ки ҷабборон аз пай ҷабборон ва сафиҳон аз пайи сафиҳон ва фосикон аз пайи фосикон ва бидъатгуздорон аз пайи бидъатгуздорон бар уммат мусаллат шуданд ва ҳар як ба андозае бар амвол ва анфуси онон даст бурданд ва ба ҳеҷ як аз имомони итрат ва аҳли байти Паёмбар фурсат надоданд то чанде ду пойи хешро ба ҷойи хеш устувордоранд ва коми хушкідаи мазлумонро аз паймонаи адолат сероб созанд! Ҳар як бо тарфанде, барои худ машруъият бофтанд ва барои онон маъзурият сохтанд ва онгоҳ савор бар арробаи қудрат, бар аввалу охири уммат тохтанд ва дини Худоро дар сарошебии нобудӣ дар андохтанд ва дар ин миён, мардуми нодон ки ҳамвора товони сангини нодонии хешро пардохтаанд, бархӣ золимонро бар зидди бархӣ дигар ёрӣ расонданд ва ҳукумати золимеро бар ҷойи ҳукумати золиме нишонданд; Чунонки фармудааст: **﴿وَكَذَٰلِكَ نُؤَيِّدُ بَعْضَ الظَّالِمِينَ بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ﴾** [Анъом/ 129]; <<Ин гуна бархӣ золимонро бар бархӣ дигар мегуморем ба сабаби ончи касб мекарданд>>! То он гоҳ ки навбат ба Маҳдӣ расид ва қиёмат наздик шуд ва дилҳо саҳт гардид. Пас Худованд бандае аз бандагонашро аз ҷойе ки офтоб медамад барангехт, бо ҳикмат ва андарзи неку то аҳди Ёро ба ёди онон оварад ва ононро ба сӯй халифааш дар замин аз итрат ва аҳли байти Паёмбараш даъват кунад, бошад ки онон бозгарданд ва он банда ман ҳастам. Пас даъватамро иҷобат кунед ва ба сӯй Маҳдӣ бозгардед, то гуноҳонатон омӯзида шавад ва корхотон сомон ёбад, пеш аз онки рӯзе бар шумо бирасад ки бар Од ва Самуд ва қавми Нӯҳ расид.

﴿وَالسَّلَامُ عَلَيَّ مِنْ أَتْبَعِ الْهُدَى﴾ [Тоҳо/ 47]

Бо наҳзати
«Бозгашт ба Ислам»
ошно шавед.

Линки маъриба
боло

Саҳифаи фејбуки
мӯйеҳ

Саҳифаи гуглплус
мӯйеҳ

Саҳифаи телеграм
мӯйеҳ